

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **A. Z.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. OAM-933/ZA-ZA11-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2019, č. j. 4 Az 20/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Umaru Switatovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud především uvedl, že místem původu žalobkyně je město Krasnodon v Luhanské oblasti na Ukrajině, kde v současnosti uplatňují faktický vliv orgány samozvané Luhanské republiky. Zdůraznil, že z podkladů shromážděných ve správním řízení nelze dovodit, že je na tomto území zajištěna ochrana lidských práv natolik, aby bylo možné obavy žalobkyně ohledně pronásledování či vážné újmy označit za nedůvodné, resp. nereálné. Zabýval se proto tím, zda má žalobkyně v zemi původu reálnou možnost vnitřního přesídlení. Neshledal přitom, že by žalobkyní tvrzené skutečnosti, že

mluví ruským jazykem a pochází z východu Ukrajiny a že jí po přesídlení hrozí ekonomické a sociální problémy, jakkoliv znemožňovaly její vnitřní přesídlení. Uzavřel proto, že žalobkyně má reálnou možnost v zemi původu vnitřně přesídlit mimo konfliktní oblast na východě země. Městský soud dále vyslovil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč shledal v případě žalobkyně reálnou možnost jejího vnitřního přesídlení a rovněž proč žalobkyni nelze udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

[4] Městský soud se také vyjádřil k žalobní námitce ohledně pohovoru vedeného ve správním řízení tak, že se žalobkyně vyjádřila dostatečně během pohovoru, který s ní správní orgán vedl, a že proto nebylo nutné vést ještě doplňující pohovor. Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se porušení čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Uvedl, že žalovaný si z objektivních a relevantních zdrojů opatřil dostatečné informace, které ukrajinskou situaci ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany reflektovaly vyhovujícím způsobem. Skutkový stav tedy byl zjištěn dostatečně, a proto nebylo na místě jakkoliv doplňovat dokazování, a to ani v řízení před soudem. Městský soud nakonec uzavřel, že neshledal žádná pochybení v postupu žalovaného ve správním řízení ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka konkrétně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný totiž dostatečně nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vycházel z podkladů, které nebyly úplné a aktuální, čímž porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, rovněž si neopatřil relevantní podklady podle § 50 správního řádu, ani výpovědi případných svědků podle § 51 odst. 1 téhož zákona, a nezohlednil individuální okolnosti projednávaného případu.

[7] Stěžovatelka totéž vytýká i městskému soudu. Ani on si neopatřil relevantní podklady pro své rozhodnutí, nevyslechl ji ani případné svědky, tedy nezjistil přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[8] Stěžovatelka zdůrazňuje, že není psychicky v pořádku, vracejí se jí negativní zážitky a vzpomínky, trpí poruchami spánku a samotné pomyšlení na návrat do vlasti její psychický stav zhoršuje. Žalovaný ani městský soud však stěžovatelku nevyzvali k opatření důkazů k jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu a neopatřili si také aktuální důkazy zabývající se situací na Ukrajině, resp. takové důkazy ve správním spise chybí. Stěžovatelka také poukazuje na to, že nebyla ohledně aktuální situace ve správním řízení vyslechnuta.

pokračování

[9] Stěžovatelka dále namítá, že ač má vysokoškolské vzdělání, byla v Kyjevě vystavena slovním nárazkám a urážkám na cti a nenávisti pro její původ. V případě jejího návratu do země původu se nemá kam vrátit, neboť její rodina žije v Luhanské oblasti. Stěžovatelka je v důsledku trvajících psychických potíží oslabena i po fyzické stránce, obává se i koronavirové nákazy. V zemi původu přitom neexistují žádná bezpečnostní a zdravotní opatření k zamezení pandemie, chybí zde základní zdravotnický materiál a léky a lékařská péče je s ohledem na kapacitu zdravotnických zařízení a počet obyvatel fakticky nedostupná. V případě onemocnění by tak byla stěžovatelka ohrožena na životě.

[10] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že v současné situaci nemá v zemi původu reálnou možnost vnitřního přesídlení do míst, kde se nebojuje. Městskému soudu vytýká, že ohledně této problematiky vyšel ze zjevně neaktuálních podkladů (stěžovatelka konkrétně uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, a informaci LANDINFO z roku 2017); ty neodpovídají současné bezpečnostní situaci v zemi. Stěžovatelka také uvádí, že ekonomické, sociální a administrativní potíže vnitřně přesídlených osob dosahují vysoké úrovně. S přihlédnutím ke stěžovatelčiným individuálním poměrům by přitom vnitřní přesídlení způsobilo její psychické zhroucení. Stěžovatelka si přivykla životu v České republice, integrovala se do české společnosti, cítí se zde bezpečně a také zde žije její sestra.

[11] Stěžovatelka je přesvědčená o tom, že ukrajinské policejní a bezpečnostní složky nejsou schopny zajistit její bezpečnost v zemi původu, důvodně se proto obává o svůj život. Má rovněž obavu z toho, že přesídlením v zemi původu by byla vystavena šikaně, pohrdání, znevýhodnění na trhu práce, nedostupností zaměstnání a zdroje obživy a že by jí stát či místní úřady včas neposkytly pomoc. Má tedy za to, že jí měl žalovaný udělit azyl podle § 12 zákona o azylu nebo azyl z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona, případně doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka žalovanému i městskému soudu vytýká, že ve svých rozhodnutích nepřihlédli k dlouhodobě nepříznivé bezpečnostní situaci v zemi původu.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zjistil skutkový stav věci úplně a řádně a napadené rozhodnutí je zákonné, což potvrdil i městský soud. Ten nadto velmi podrobně rozebral problematiku reálné stěžovatelčiny možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný také odkázal na odstavec 12 a následující napadeného rozsudku, v němž městský soud vyložil, proč nelze tvrzení stěžovatelky podřadit pod azylově relevantní důvody. Také další kasační námitky již byly řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku. Žalovaný dále ke kasační argumentaci ohledně stěžovatelčiných psychických problémů uvedl, že tato byla poprvé uplatněna až v řízení před kasačním soudem. Žalovaný ani městský soud nebyli stěžovatelkou informováni o jejích psychických problémech. Stěžovatelka naopak v průběhu správního řízení uvedla, že je zdravá a nemá žádné potíže. Námitka stěžovatelky, že se žalovaný a městský soud touto problematikou nezabývali a nevyzvali stěžovatelku k obstarání souvisejících důkazů, se tudíž žalovanému jeví jako účelová.

[13] Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby buď kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebo ji zamítl jako nedůvodnou.

V.

[14] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že své psychické potíže ve správním řízení ani v řízení před soudem nesdělila, neboť se za ně styděla a neměla sílu sdělovat takové závažné informace o svém zdraví. Nad rámec skutečností již uvedených v kasační stížnosti dále stěžovatelka v této replice ničeho neuvedla.

VI.

[15] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[16] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatelky bylo, aby v kasační stížnosti uvedla konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah jejích vlastních zájmů usoudit. Stěžovatelka však ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdila ničeho a Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelčiny výtky uplatněné v kasační stížnosti mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejího postavení či mimo její vlastní zájmy. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

[17] Nejvyšší správní soud ověřil, že městský soud v napadeném rozsudku výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, vypořádal stěžejní žalobní argumentaci a dostatečně své závěry odůvodnil. Na půdorysu důvodu stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany (válka na východě Ukrajiny, odkud stěžovatelka pochází; legalizace pobytu na území České republiky) se vyjádřil k tvrzeným pochybením žalovaného ve správním řízení a zabýval se posouzením jednotlivých důvodů, pro které by stěžovatelce mohla být udělena mezinárodní ochrana; zvláště podrobně se přitom věnoval možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelky v zemi původu. Zohlednil přitom výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace, vyjádřil se i ke zjištění, jež žalovaný učinil ve správním řízení na základě jednotlivých podkladů ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině a problematiky vnitřně přesídlených osob a zjištěné skutečnosti podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci. Veskrze obecný stěžovatelčin odkaz na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž nezaložil přijatelnost kasační stížnosti.

[18] Ze správního spisu se podává, že tvrzeným důvodem žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jsou zejména obavy z návratu do města Krasnodon pro trvající zhoršenou bezpečnostní situaci v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu na

pokračování

Donbasu a obecná nevraživost místního obyvatelstva na ukrajinskou vládou kontrolovaném území k lidem z východu Ukrajiny.

[19] Bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 - 35 nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 - 27). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila.

[20] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v případě konfliktu nemajícího charakter tzv. totálního konfliktu nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat skutečné nebezpečí vážné újmy dostatečnou mírou individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že ačkoliv je stěžovatelka původem z východní Ukrajiny, konkrétně z města Krasnodon, tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, stěžovatelka nikterak neprokázala, že by jí konkrétně ve smyslu výše citované judikatury hrozilo po návratu na Ukrajinu skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom složité bezpečnostní i ekonomické situace na Ukrajině, na kterou se stěžovatelka z lidsky pochopitelných důvodů vrátit nechce. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt (jak výše uvedeno) a ve vztahu k objektivně rizikové oblasti, z níž stěžovatelka pochází, je zde reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení. Žalovaný i městský soud současně zohlednili osobní poměry stěžovatelky, celkové poměry panující v zemi jeho původu, jakož i dostupnost a účinnost vnitřní ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, nebo ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

[22] Neshledali přitom, že by stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, že mluví ruským jazykem, pochází z východu Ukrajiny a hrozí jí ekonomické a sociální problémy, jakkoliv znemožňovaly její vnitřní přesídlení. Uzavřeli proto, že stěžovatelka má reálnou možnost v zemi původu vnitřně přesídlit mimo konfliktní oblast na východě země. S těmito závěry, jakož i se závěry, že stěžovatelce nelze na podkladě jí uváděných skutečností udělit azyl podle § 12 zákona o azylu ani doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona, se kasační soud plně ztotožňuje.

[23] Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že se již neúspěšně o vnitřní přesídlení pokusila, resp. že po ní vnitřní přesídlení není možné spravedlivě požadovat, jak tomu bylo např. v situaci žadatelů o mezinárodní ochranu posuzované v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019 - 61, a ze dne 22. 10. 2020, č. j. 5 Azs 72/2019 - 42. Od těchto rozsudků je nyní projednáváný případ podstatně rozdílný. Především stěžovatelka nemožnost vnitřního přesídlení dovozovala pouze z toho, že při návštěvě Kyjeva (který navštívila celkem třikrát v době svých studií) při sdělení, že pochází z Luhanska, na ni měli lidé na ulici, resp. její spolužáci, nářázky a že měla jeden incident s vojáky v místě svého bydliště na Ukrajině, který vyřešila za pomoci souseda. Jiné problémy neměla, projevy diskriminace ji nepostihly, tvrzené ojedinělé projevy nevraživosti vůči své osobě sama nikterak neřešila a nevyužila pomoci vnitrostátních orgánů, ač potvrdila, že tato možnost zde je. Stěžovatelka sice obecně vyjádřila obavy o to, zda bude schopná najít si v případě vnitřního přesídlení práci, důvody, pro které by to možné nebylo, neuvedla. Přitom nelze přehlédnout, že zaměstnání si již byla dříve schopná najít i v místě svého bydliště, ač právě situace tam měla být důvodem její nynější žádosti o mezinárodní ochranu. Obava, že by nebyla schopná si práci najít na jiném místě Ukrajiny v rámci vnitřního přesídlení tak nemá žádný reálný základ, stěžovatelka žádnou konkrétní negativní zkušenost s uvedeným z doby, kdy pobývala v zemi původu, nemá a tuto nemožnost nepotvrzují ani dostupné zprávy o zemi původu, z nichž vyšel žalovaný a posléze i městský soud. Vskrze obecné tvrzení o nemožnosti vnitřního přesídlení, které ale zprávy o zemi původu beze zbytku nepotvrzují, tak nejsou v nynější věci způsobilé zpochybnit správné závěry žalovaného a městského soudu, že vnitřní přesídlení ve stěžovatelčině případě je reálné, přiměřené, rozumné a smysluplné, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu (viz výše). Nejvyšší správní soud tak může v podrobnostech odkázat na příléhavé odůvodnění, které v napadeném rozsudku k otázce vnitřního přesídlení vyslovil městský soud. K jeho úvahám kasační soud nemá další doplnění.

[24] Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje tím, že se jí v České republice dobře žije, cítí se zde bezpečně a má zde kvalitní zázemí, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že tyto skutečnosti nejsou pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany relevantní. Má-li stěžovatelka zájem o setrvání na území České republiky, je na místě využít nástroje upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze usilovat o legalizaci pobytu na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 55).

[25] Pokud jde o přesvědčení stěžovatelky, že výše uvedené skutečnosti jsou důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že humanitární azyl je specifickou formou mezinárodní ochrany, kterou je možné udělit například „*osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 - 71). V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod svojí povahou výjimečný. Důvody, které stěžovatelka v průběhu celého správního řízení uváděla, nejsou z hlediska uvedené formy mezinárodní ochrany natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat. Stěžovatelka je zdravá, má vysokoškolské vzdělání, v produktivním

pokračování

věku, je bezdětná. Zmiňuje-li obavy o zdraví a život s poukazem na onemocnění covid-19, nutno dodat, že se jedná o celosvětovou pandemii uvedeným onemocněním, z něhož není vyňata Ukrajina, avšak ani Česká republika, která je jednou z nejpostiženějších zemí v rámci Evropské unie, jak je z veřejně dostupných informačních zdrojů všeobecně známo. Tudíž ani uvedená aktuální situace nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu.

[26] Stěžovatelčinu argumentaci vztahující se k jejímu nepříznivému psychickému stavu shledává Nejvyšší správní nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka ji neuplatnila v žalobě, ač jí v tom objektivně nic nebránilo. V řízení o kasační stížnosti jí tudíž tato námitka již nepřísluší. Tvzení stěžovatelky nadto představují spíše než věcné a konkrétní námitky, obecná, spekulativní a ničím nepodložená tvrzení. Pokud v tomto ohledu stěžovatelka namítá také to, že nebyla ani ve správním řízení ani v řízení o žalobě vyslechnuta, nelze jí přisvědčit. Ve správním řízení byla stěžovatelka řádně vyslechnuta dne 8. 11. 2018. V žalobě stěžovatelka provedení svého výslechu nenavrhovala ani v řízení nevyjádřila k výzvě městského soudu svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Městský soud tedy nepochybil, neprovedl-li výslech stěžovatelky.

[27] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani stěžovatelčina námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně dlouhodobě nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině a možností vnitřního přesídlení. Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatelky uvedená ve správním řízení, která jsou primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41), a na vhodné zprávy z důvěryhodných zdrojů o situaci na Ukrajině, tedy relevantní podklady. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelce byla ve správním řízení dána možnost seznámit se s informacemi, které představovaly podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Stěžovatelka však této možnosti nevyužila (viz protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2019). Také ve vztahu k napadenému rozsudku kasační soud neshledal pochybení, městský soud v něm vycházel ze skutkového stavu, který má oporu ve správním spise.

[28] K námitce stěžovatelky, že žalovaný jako podklad napadeného rozhodnutí použil zastaralé, neaktuální zprávy o zemi původu, především Nejvyšší správní soud připomíná závěry Krajského soudu v Praze v rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55. Podle něj *„zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (...) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.“* Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v něm žalovaný vycházel z Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby ze dne 19. 12. 2017, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, Informace MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP, ze dne 16. 5. 2018, Informace OAMP Ukrajina: Vnitřně vysídlené

osoby ze dne 20. 2. 2019 a Informace MZV ČR, č. j. 111866/2018-LPTP, ze dne 12. 6. 2018; ty jsou rovněž založeny ve správním spise. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 3. 2019 a že žalovaný ke svému rozhodnutí použil více podkladových dokumentů (nejenom Informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby ze dne 19. 12. 2017, na kterou poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti), z nichž nejstarší je z prosince roku 2017 a nejnovější z února 2019, neshledal kasační soud tvrzenou neaktuálnost zpráv o zemi původu stěžovatelky. Kasační soud nakonec opakuje již výše vyřčené, že stěžovatelka měla v průběhu správního řízení možnost se s podklady napadeného rozhodnutí seznámit. Této možnosti však nevyužila, neměla zájem je ani doplnit ani se k nim vyjádřit. Kasační soud shrnuje, že žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích vycházeli z dostatečně aktuálních informací. Poukaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, neshledal kasační soud také vadným, závěry o tom, že na Ukrajině neprobíhá totální konflikt, jsou stále platné a aktuální (viz odstavec 19 tohoto rozsudku). Ani v tomto ohledu tedy nebyla založena přijatelnost kasační stížnosti.

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny jeho kasační námitky.

VII.

[30] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[32] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2020, č. j. 4 Azs 12/2020 - 26, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem Mgr. Umar Switat, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou doplnění kasační stížnosti a podání repliky, tj. písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Kasační soud pro úplnost dodává, že ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce neprokázal a ani netvrdil, že proběhla první porada s klientem, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby [podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako: „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*“], srov. např. usnesení kasačního soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Azs 8/2012 - 40,

pokračování

či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10. Za jeden provedený úkon právní služby advokátu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za dva úkony právní služby tudíž advokátu náleží odměna ve výši 6.800 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu